

Regn och Eld

Uttalande från en brittisk FAI-sektor

Internationella Informella AnarkistFederationen / FAI

Regn och Eld

Denna text skrevs i samband med det växande sociala kriget i Europa och våra försök att lokalisera oss själva i det, allt medan vi befinner oss mitt i växande fascism, en medbrottslig majoritet av samhället och en bruten och splittrande anti-kapitalistisk "rörelse." Dessa knappa sidor kan inte tillräckligt uttrycka komplexiteten i de olika situationer som vi beskriver men vi skriver så att andra rebeller i samhällets utkanter får veta hur det är för oss i vår situation. När vi gjorde de sista finputsningarna av texten, exploderade brittiska städer och fortsatte spridas hejvilt. Detta är hur som helst ingen analys av upploppen - detta är en text från insidan av de sociala förhållanden som födde upproret.

Denna text har sammanskrivits av många individer i vårt nätverk efter en tids diskussion, planering och attack. Vi har hitintills fattat oss kort i våra kommunikéer, så nu kände vi att det var dags för något längre.

"Varför skriver vi?" För att vi vet hur viktigt det har varit för oss att höra knackningarna genom väggar från andra "renegater" i andra celler och för att vi vill nå ut till andra än dem vi redan känner, till andra verkligheter än de vi levit i, skapat, övergivit eller fortfarande är knutna till. Som revolutionärer är vi mycket kritiska till dessa verkligheter och oss själva och skriver just för att vi själva, som individer, strävar efter att bli "bättre" än vad vi är. Vi strävar också efter att denna värld ska bli bättre än vad den är. Vi är öppna inför våra åsikters bedräglighet och kommer att överträffa våra förväntningar precis som de är. Vi försöker även att kommunicera med folk utanför våra kretsar och vi försöker att hålla stånd mot tendenserna av självrefererande, vilket är endemiskt för många kommunikationsformer. I slutändan måste vi acceptera att denna text är skriven till okända personer och att vart den än läses och vem den än når ut till, så kommer det att finnas de som förstår vad vi skriver - detta är till er.

Det finns inte längre några säkra konstateranden att göra om denna omväxlande värld. En värld som fattar eld mer omfattande för var dag som går.

Dagens Storbritannien är en kontrollerad temapark, täckt av övervakningskameror, fordonsspårning, identiska bostadsområden, post-industriella områden och ett ständigt växande nätverk av vägar och tågräls. Det finns över huvud taget ingen vildmark kvar, de mäktiga och rika kontrollerar "landbygden" lika mycket om inte mer än vad de kontrollerar städerna. Det finns knappt någon frihet bortom det som är mainstream, såvida du inte tar dig den själv - precis som överallt annars. Vardagens fängelse är så totalt här att det enda valet som kvarstår är dess totala förstörelse.

Vi välkomnar det nya uppropet av Conspiracy Cells of Fire/FAI, till en världsomspännande informell anarkistisk struktur som baseras på revolutionär solidaritet och direkt aktion: den Internationella Revolutionära Fronten (IRF). Samtidigt som vi fortsätter att utveckla våra egna revolutionära organisationsprojekt, bekräftar vi det globala "nätverket" eller "federationen" av revolutionära grupper, som utvecklas, uppmuntrar och deltar i en okontrollerbar konfrontation med Staten och Kapitalet. Samtidigt organiserar och utvecklar de sina egna initiativ till attack: detta är vårt signaltecken på kollaboration.

Det har syns ett tydligt uppsving i attacker mot fängelser, finansiella, polisiära och kommunikationsstrukturella mål i Storbritannien. Den uppenbara sanningen är dock att dessa attacker är få i förhållande till den uppgift som kvarstår att genomföras och nivån av sammandrabbningar med fienden är fortfarande på ett tidigt stadium i sin utveckling.

Under de senaste två åren har vi inlett ett nyligen koordinerat revolutionärt projekt. Det är vårt sätt att börja på någonting nytt. Något som inte bara försvinner så som ord i vinden. Vi är några av dem som tror att möjligheten till en medveten samspelt social revolution som omfattar en kritisk massa ur Storbritanniens huvudbefolkning är väldigt avlägsen. Vi tror ändå - och har sett - att utspritt kaos och socialt uppror är ofrånkomligt och från detta skulle nya och bättre former av mänskliga värderingar kunna uppstå.

Om vi skulle reflektera över mänsklig livserfarenhet - både individuell och kollektiv - så skulle vi kanske förstå vidsomen i att det ibland krävs ett totalt sammanbrott för att något ska förändras. En del människor är såklart rädda för förändring, för det okända. Folk släpar sig miserabelt vidare genom alla möjliga dysfunktionella förhållanden i flera år - relationer, jobb, städer, etc. - hellre än att möta den nödvändiga och radikala omvandlingen av förhållandena, in i en framtid de ej kan föreställa sig. Folk suger upp de distraktioner som erbjuds - TV, konsumtionsvaror, mainstreamkultur, droger, subkulturer, aktioner, möten, patenterade spirituella

frälsningar, vad som helst... så länge de kan skjuta upp konfrontationen med vardagslivets kärna av tomhet. Vi lever i en kultur där endemiskt bruk av t.ex. anti-depressiva - just som Aldous Huxley förutspådde i *Brave New World* - håller tillbaka folk från att förändra det som gör dem olyckliga och får dem istället att acceptera det. När ett samhälles individer måste kämpa bara för att gå upp på morgonen, på grund av att systemet exploaterar dem varje minut så har de ingen energi för att revoltera mot systemet. De är fångade i dess klor. De verkar inte ens märka att de är det. Totaliteten i detta tekno-industriella samhälle förslavar dem i upprepande mönster, där de skadar sig själva och andra, förtryckta på utsidan och tillbakahållna på insidan. Den fundamentala skillnaden mellan ett inre och ett yttre fängelse verkar inte finnas längre: vardagslivet försöker få oss att underkasta oss en regim av kontroll och rutin i dess varje aspekt.

Bland stormarknadernas hyllor och köpcentrumen, på pubar och barer, arbetsplatser och transportmedel, finner vi oftare än inte de som konsumtionsdemokratin mutat med varor som plundrats från de mindre lyckligt lottade. Vi omges allt som oftast av frivilliga fångar, av samhällets sjukdom, av reaktionärt greppande efter medel för att överleva - de exploaterande mot de exploaterade. Folk har köpt grisen i säcken och överlämnat sin hälsa, intelligens, nyfikenhet, känsla av solidaritet, personlig auktoritet och jorden med allt som lever och växer på den, i utbyte mot den senaste teknologin, snabbmat, sportbil eller social nätverk.

Även om den rådande verkligheten visar på en intensifiering av sociala konflikter med lovande utsikter, ser vi inte oss själva ståendes i den potentiella revolutionära massan. Vi verkar ständigt stå knädjupt i det sönderslagna kadavret av en döende civilisation.

När på sju miljarder människor runtom i världen är fasthakade i detta mordiska och tyranniska system, som har inrättat sig självt som en life support-maskin. Civilisationen ger intrycket av att dess förstörelse skulle innebära slutet för allt liv. Samtidigt sker redan en utrotningsvåg som, om den skulle fortsätta, skulle innebära exakt samma sak, tillsammans med en nära på total vinst för det kapitalistiska tekno-industriella militära systemet och den finansiella kraft det stöttar sig på.

Miljökatastrofer vrålar fram längs översvämmade kontinenter; omfattande tsunamis, en utbredd ökenspridning, och decimerade skogar. De moderna totalitära nationalstaterna och deras imperialistiska grupperingar så som G8, G20, NATO och så vidare, är hängivna det mordiska terroristkapitalistiska systemet som sin framtidsvision. Hängivna en framtid där allt och alla är varor, lagrade och värderade i en mekanisk värld utblottad på någon som helst möjlighet till vildhet och frihet. En värld av perfekt kontroll och domesticering. En omöjlig värld. En värld som varje sansad människa och vild varelse redan bekämpar - från varje område oavsett ras, trosbekännelse eller art.

Vi befinner oss i mitten av en ekologisk kollaps, vars omfattning aldrig tidigare skådats. Olika tendenser inom vetenskapliga och politiska kretsar har spenderat årtal diskuterandes sinsemellan kring huruvida global uppvärmning är eller inte är ett resultat av mänskliga beteenden, hänvisandes till förhistoriska naturkatastrofer och massutrotningar. Dessa argument är nu helt irrelevanta. Det går inte att förneka att groteska artutrotningar, förlorade habitat, ljus/ljud och luft/land/vatten-föroreningar på en global skala, ökenutbredning, människans övergrepp på vildmarker är ett direkt resultat av mänskliga attityder och ekonomisk girighet. I decennier har det varit möjligt att ändra på detta. Nu är det för sent.

Vi bevittnar nu hur vår arts självmordsbenägenhet förorenar och förstör sitt eget och alla andra arter på jordens habitat: en expanderande population som prioriterar sig själv och sin egen föreskrivna påtvingade livsstil före allt annat. En population som lever i komplett disharmoni med den naturliga världen och förstör de känsliga ekosystem, av vilka de är beroende.

De konstruerade miljöer vi bor i är obeboeliga t.o.m. för människor. Marker som förr täcktes av skog och livnärde en mängd olika arter, täcks av ännu ett lager betong. Varenda tillgängliga stycke "ödemark" säljs av för att utvecklas. Civilisationen är folkmordisk, mordisk, ekomordisk och självmordsbenägen. Från fattigdom, missbruk, och det trygga hemmets olycka till de vidriga förare som riskerar omfattande trafikolyckor för att komma hem några minuter snabbare, till de vardagliga etniska rensningarna och plundringen av miljön i jakten på pengar och kontroll för att säkra naturtillgångar att exploatera. Detta är ett våldsamt system och miljoner dör i skrivande stund, här och överallt: av fetma och undernäring, av trafikolyckor, industriella sjukdomar, krig, missbruk, depression och ensamhet. Samtidigt dukar de bekväma fram sina knivar och gafflar och slår sig ner framför TV:n; deras tomma meningslösa konversationer flimrar bort till att bli en ihållig tystnad.

Dessa moderna samhällen har kommit att innebära att drömmar och passioner förvrids och dikteras sedan födseln (arbetsetik, bekvämlighet i roller, konkurrens, separation, svartsjuka, klass och social underlägsenhet inför auktoriteter, kärnfamiljen, domesticering); så pass mycket att det är svårt att ens ana hur våra obehindrade liv skulle kunna se ut, när Staten och Kapitalets projekt och styrande vägras av folket som helhet.

I Storbritannien uppstår dagligen stora mängder klassiska men fram till den 7 augusti 2011 när upploppen började i London och svepte över landet, har det knappast synts någon utbredd manifestering av denna ilska mot det kapitalistiska systemet eller regeringen.

Det finns en färdig terror bland folk som går ända in i märgen och även om det finns en längtan efter destruktion och efter attack, så finns det även en djup paralyserande rädsla. Det existerar en konsensusbaserad censur mellan närapå varje skikt och struktur i samhället, som t.o.m. förhindrar möjligheten att uttrycka sig och manifestera meningsskiljaktighet, så tillvida det inte är inom de tillåtna ramarna. I ett sådant avancerat övervakningssamhälle, där risken att åka fast för att ha skrivit några upproriska ord på en vägg är så synbart stor, är det lätt att falla för rädslan och inbilla sig att det är ett faktum att du kommer att åka dit.

Övervakningsteknologin är omfattande och når ända in i dig - om du låter den göra det. Det är därför vi älskar den "vilda underklassen" som politiker och polisen föraktar, de som förlorat sin rädsla av att ha vuxit upp i en polisstat - för det är precis vad Storbritannien är, en polisstat.

Och som med alla andra polisstater, existerar den endast på grund av samhällets konsensus om underkastelse. Vem har låtit den sociala terrängen köras över av övervakningsteknologi? Vem har blivit Statens ögon och öron? Vilka är de som ger upp sina barn till auktoriteterna? Vem har iakttagit muslimerna och invandrarna bli förtalade utan att handla? Vem har låtit polisen bädda in sig i varje aspekt av den samhälleliga "gemenskapen"? Vilka är de som har accepterat sin maktlöshet och svält medias lögn, och samtidigt tillåtit politiker att manipulera dem och banktjänstemännen att råna dem? Det är "medborgarna" själva.

Den reaktionära folkmassan här har förlorat sig i bekväma illusioner, köpta av konsumtionens förtjusning. De trycker ut alla förtryckande och exploativa verkligheter från sina medvetanden. De känner såklart smärtan av sitt dagliga slit men här gör det chefernas val: att rikta sin ilska mot invandrare, de fattiga och de marginaliserade, eller så fördriver de tiden med sport, lotteri, det televiserade mediaspektaklet fyllt av rivalitet och tävlan. Profiterandes på och vidmakthållandes ett system av globalt våld, så känner vi inget annat än hån mot det slöseri dessa människor gör med sitt liv.

Samtidigt stiger matpriserna, bensinpriserna och lönerna sänks, pensioner och förmåner skärs ner, massuppsägningar verkställs (varav vissa tidigare anställda kan få tillbaka sitt jobb om de ansöker, dock med lägre lön.) Det kommer inte att finnas något arv. Det kommer inte att finnas någon mer säkerhet, ens för kärnfamiljerna som investerat i drömmen om ett borttynande Imperie, bortruttnandes i undermåliga bostäder omgivna av förfall och sammanbrott. Vi ser hur den teknologisk-kapitalistiska systemet knyter fast folk vid att "behöva" datorn, mobilen, bilen, TV:n, då att avsäga sig dessa skulle betyda social och kulturell isolation och saknaden av opiater att gräva ner alienationen, misären och desperationen i. Ingenting existerar förutom ett spår av en livsstil förunnat och tillovat en elit. Majoriteten lever med skulder och/eller lever dag för dag; de lyckligt lottade lever på sina reserver; och de få som lever på alla andra, njuter av nuet och säkrar sin egen framtid.

Vi handlar mot Staten och Statens symboler av många olika skäl. Ett av dessa skäl är förstås längtan efter att röra oss bortom oss själva och våra små cirklar. Vi hoppas att dessa attacker kommer att ge resonans hos andra och sprida sig, vilket de onekligen har gjort.

Vi är inte så dumma att vi tror att våra attacker - hur värdiga mål vi än har - ensamma kommer att krossa detta system. Vi förstår att det finns andra sociala faktorer som är nödvändiga. Vi vet att planeringsprocessen och den av att attackera förändrar, på ett omedelbart sätt, sociala relationer och vår relation med vår självkänsla och egen styrka, så att våra aktioner gradvis blir modigare, vildare, svårare att ignorera. Denna process förändrar även den allmänna atmosfären och skapar en miljö där fler saker är möjliga för att färre saker blir omöjliga. Vi har bidragit till ett stort överflöd av anti-system-aktiviteter - där upprepade attacker av mindre och större grupper de senaste åren mot infrastruktur, banker och fängelseinstitutioner har spelat en stor roll.

Med alla miljarder människor som lever i denna värld, kommer det aldrig att komma till en punkt där en enskild handling mot Staten och Kapitalet kommer att vara kännbar för alla eller ens av en majoritet av folk som en lämplig, "bra" eller önskvärd handling. Våra små affinitetsgrupper - bestående av två, tre eller fler personer

självorganiserade i en större informell struktur - handlar utan omsvep helt enligt sin egen ilska, sina egna analyser, sina egna val och på sina egna risker. Att låtsas vara några andra än de vi är, är värdelöst, oärligt och i avsaknad av intergritet, en hållning som långsamt skulle förstöra oss och slutligen alla kollektiva projekt som skulle komma ur det.

Genom att publicera våra attacker hoppas vi att vi kan inspirera okända kombatanter och sprida dessa metoder så att de blir lätta att återskapa av andra. Därför ser vi alltid till att kommunicera dem genom oberoende media, då det annars i detta land sker en mörkläggning av sabotagekommunikationer och rapportering av upproriska aktiviteter. Istället föredrar de att fokusera på personligheter och till synes designade-till-att-vara-oföränderliga politiska strukturer. Det är viktigt för oss som konfrontera och störta Kapitalet, att känna till andra som attackerar fienden, för att kunna avfärda någon som helst känsla av isolation eller maktlöshet. Det är viktigt att organisera kommunicera och koordinera attacker.

Vi är väldigt stolta över de förhållanden vi har byggt upp som individer tillsammans genom våra destruktiva projekt, precis som vi är över varje enskild aktion vi genomfört, även de som inte motsvarade våra förväntningar. Var och en av oss är individer som tror på att den fundamentala basen i en stark och hälsosam livsstil är sammansatt av individerna själva, av deras egna beslut, val och värderingar som går mot frihet och ansvar.

Vårt projekt är att påskynda samhällets förfall. Som revolutionärer är vi en minoritet - men säg inte att vi är få. Vi förutsäger inte hur samhället kommer att förändras efter dess sammanbrott, dock finns det såklart, som anarkister, vissa saker vi vill förändra på ett visst sätt. Dessa drömmar sammanfaller med dem hos revolutionärer genom mänsklighetens historia och de förverkligas onekligen redan runtom i världen.

Vi är dödströtta på reflektioner, uttalanden och åsikter - t.o.m. på denna analys - av samhällets tillstånd. Vi måste bara attackera och förstöra - vilket innebär att använda revolutionärt våld, med våra hjärtan och med våra händer, tills dess att vår frihet att handla är permanent. Detta kontinuerliga projekt av attacker existerar även för att bryta ner våra rädslor och för att öka på spänningen som existerar, för att ge uttryck för den. Att förstå att i en polisstat och i ett övervakningssamhälle där rädsla och paralysering är ett vardagligt tillstånd, är det fortfarande möjligt att revoltera och att attackera, att övervinna de som har satt sig själva i en maktposition baserat på massans lydnad.

Vi är redo i en spännande tid i historien, även om det ibland verkar vara en obevekligt deprimerade en. Som den materiella basen i folks liv tippas över i ökande skörhet och som den dagliga känslan otrygghet och ojämlikhet växer, är resultaten av detta helt oförutsägbara (så som vi har sett här i augusti i det utbredda våldsamma upproret) och det är precis i tider som dessa som även de minsta handlingar kan ha de mest oförutsägbara effekter.

Vi vill bidra till uppöppnandet av nya möjligheter. I en högst symbolisk, abstrakt och post-modern kultur och livstil, och i situationer där t.o.m. arbete numera i stort sett handlar om att förse folk med service och information, verkar de potentiella målen vi kan attackeras antal sakna slut - våra aktioner är i sig ett utforskande. Av vad som värt att attackera och inte.

Företag och statliga mål attackeras runtom i världen i koordinerade och konstanta direktaktioner. Land och egendom ockuperas i trots mot spekulanter och hyresvärdar. Djur befrias, bio-vetenskapliga labb bränns ner. Transgena grödor förstörs och kostymnissar skrämms upp. Banker och domstolar sprängs, domare skjuts och knivhuggs. Poliser och deras stationer attackeras med Molotovs, pinnar, dynamit, skjutvapen. Energiflöden störs ut, TV-infrastruktur attackeras, internetkablar och telefonmaster saboteras. Stormarknader och varuhus plundras och deras produkter distribueras. Folk strejkar, blockerar ekonomin och ockuperar sina löneslave-riplatser; "arbete" försvinner in i det generaliserade upproret.

Fångar gör uppror och övermannar sina vakter, vissa rymmer eller fritas av deras kamrater på "utsidan". Kommunikationer av internationell revolutionär solidaritet cirkuleras bland anti-auktoritära, anti-kapitalistiska och anarkistiska grupper i det nya urbana gerillakriget; mål diskuteras, koncept utbyts, metoder avslöjas, taktiker förfinas och ord av väpnad glädje och kärlek uttalas. En utvidgande ekonomisk och teknologisk apparat av social kontroll som skakar i konvulsioner och söndersplittring.

Ett budskap till alla de som ännu inte börjat kämpa men ser den hägrande sammandrabbningen i horisonten: förbered er, för det finns en hård konflikt framför oss i vår föränderliga värld. Och denna planet är vår. Vår, precis som gatorna i städerna där vi sätter upp våra barrikader. Vår, precis som husen, kvarteren och caféerna

där vi träffar våra vänner och kamrater. Vår, precis som stenarna vi kastar och eldarna vi tänder. Vår, precis som den oändliga anarkiska dröm som själv kom att skapa sin existens.

Detta är en ny era av internationell urban lågintensitetskrig och vårt insurrektionella projekt smälts samman av ett flertal prestationer från många autonoma och oberoende kombatanta grupper, utvecklandes nya sätt att attackera och koordinera på, samtidigt som de behåller den individualistiska karaktären hos de egna principerna och målen.

Det är inte nog att låta våra drömmar förruttnas av handlingsförlamningens inkontinens. Framtiden är din med varje dröm du förverkligar och varje vägran du konkretiserar, Vare sig du är inspärrad på kåken, på gatan eller fängslad i familjen eller på arbetsplatsen, så beror varje ögonblick av ditt liv på din förmåga att intrigera och revoltera mot allt och alla som försöker lägga sin auktoritära hand på dig ; du är framtiden och framtiden är din.

Vi ser oss själva som en sektion av den Informella AnarkistFederationen / Jordens BefrielseFront / Internationella Revolutionära Fronten

Vi sände vår soldaritet och respekt till alla de som kämpar mot systemet runtom i världen och här i Storbritannien. Vår kärlek och drivkraft för frihet till alla kamrater i fängelse och även de värdiga fångar som revolterar.

Internationella Informella AnarkistFederationen / FAI

Det Anarkistiska Biblioteket

Internationella Informella AnarkistFederationen / FAI
Regn och Eld
Uttalande från en brittisk FAI-sektor

Översatt av UpprorsBladet 2011

sv.anarchistlibraries.net